

til den egentlige standard. Altså, de ca. 10.000 af de 12.000 er bygget efter 1970, og hvis man tager ud og besøger dem, kan man se, at det faktisk er svært at se, om det er en plejebolig eller ej. Det kan være noget med nogle få kvadratmeter, der mangler, men selvfølgelig ville det være rart, at de blev overflyttet.

Men de sidste ca. 2.000 boliger – eller ret beset 1.424 – er jo, lige for at holde fast i proportionerne, ud af 80.000 boliger. Det er 1.424 for mange, men det er jo stadig væk i forhold til et meget højt antal meget velfungerende boliger, hvilket betyder, at vi samlet set kan sige, at vi har verdens bedste boligstandard for ældre. Når man siger, at de ikke lever op til kravene, er det ud fra tre kriterier: at de ikke er tilgængelige for kørestolsbrugere uden hjælp, at de er mindre end 15 m², og at de mangler toilet og eget bad.

Det lyder jo ikke rart, men nu er det også sådan, at nogle af de plejehjem, f.eks. Lotte på Frederiksberg, er blevet vidt berømmet for at være et af de allerbedste steder at være. Men jeg er helt enig i det, hvis nogen derimod vil indvende, at det jo helst skulle være sådan, at der både var nogle ordentlige fysiske rammer og en ordentlig ånd og tone. Men jeg har faktisk oplevet flere af de her plejehjem, hvor der jo har været modstand blandt beboerne og i lokalsamfundet, hvis man ville til at renovere dem og lave dem om. Jeg tror egentlig, at en del af kommunalpolitikkerne oplevede, at der sådan set var mere kritik, hvis de begyndte at lave boligerne om.

Det er ikke et argument for det, det er mere for at sige, at hvis der blev malet et eller andet billede, hvor det nærmest så ud, som om en meget stor del af de ældre borgere mod deres vilje boede i meget dårlige boliger, så svarer det altså ikke til virkeligheden. Det antal boliger dér, de knap 2.000 boliger, er koncentreret i et relativt lille antal kommuner, som har eller er ved at lave planer for, hvordan de vil omforme de boliger til regulære og plejeboliger eller altså bygge nye og så nedlægge dem her. Mig bekendt er der faktisk kommuner, som ombygger små ældreboliger og plejehjemsboliger til ungdomsboliger. Jeg mener, at det, jeg hørte fru Marianne Jelved efterlyse, faktisk allerede kan lade sig gøre i dag.

Så der er opmærksomhed omkring det. Der er sket en enorm omstilling på hele ældreboligområdet, og jeg er helt overbevist om, at vi inden for en overskuelig årrække får de sidste med.

Det andet spørgsmål, der har præget debatten, har været spørgsmålet om ældres selvmord. Det er rigtigt, som jeg også sagde i min indledende tale, at der procentvis er en højere selvmordsrate blandt mennesker over 60 år. Men igen kan man sige, at vi heldigvis er nede i så små tal, at relativt få selvmord ligesom kan forrykke billedet. Det kan jeg illustrere ved at sige, at der blev lavet en sammenligning mellem 2001 og 2006, og der blev sagt, at der var en stigning på 29 pct. Hvis man havde taget 2000 som udgangspunkt i stedet for, var der faktisk tale om et fald. Det afspejlede, at der f.eks. i år 2000 var 196 mænd og 79 kvinder over 60 år, der begik selvmord. Det er 196 og 79 for mange, men når tallene kan svinge, er det, fordi vi er nede i så små størrelser, at der ikke skal ret mange flere selvmord til, før det stiger, eller jo tilsvarende færre, før det falder.

Faktisk var antallet af selvmord blandt mennesker over 60 år i 2004 det laveste nogen sinde, og der har så været en lille stigning efter 2004. Men altså, vi bevæger os på et niveau, som er noget af det laveste, der har været. I 1990 f.eks. var tallet noget højere, end det er i dag, så det er altså lykkedes over årene at få det samlede antal selvmord blandt ældre bragt ned, men der har så været nogle udsving på den der faldende kurve.

Det skulle vi jo meget gerne videre med, og det er sådan, at der er lavet en pulje til en indsats mod ensomhed og altså også selvmord blandt ældre. Der kommer en rapport her i februar måned, hvor man har vurderet de ting, der har været sat i værk, og den vil jo så give os nogle fingerpeg om, hvad der faktisk virker, og hvad konsekvenserne har været af nogle af de ting, vi har støttet. Mit forslag er, at jeg på baggrund af den rapport laver et notat til satspuljepartierne, og så har vi en ramme, så vi kan diskutere, om der er mere, vi kan gøre, i forhold til de nye erfaringer, vi har fået, for at få det her tal længere ned og jo selvfølgelig gerne helt få det fjernet.

Helt at få det væk er jo nok desværre ikke realistisk, men vi kan sige, at det i hvert fald ikke skal stige, og at det også meget gerne skulle længere ned. Så jeg vil meget gerne give tilsagn om, at jeg på baggrund af den rapport laver et notat til partierne, som vi så kan drøfte i fællesskab.

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er tre, der har bedt om korte bemærkninger, og den første er fru Astrid Krag.